

Numai ...

Cuvântul „numai” este folosit într-un mod minunat în Sfânta Scriptură. Este pur și simplu minunat și încântător să explorăm mai în profunzime acest „numai” al Sfintei Scripturi. În expunerea următoare, să luăm în considerare pe scurt câteva pasaje! În principal, deoarece subiectul este extrem de bogat și practic inepuizabil, mă voi limita la câteva pasaje din Noul Testament care mi se par deosebit de importante și prețioase.

În Matei 4.10, Domnul Isus spune, în respingerea decisivă a ispititorului, adică a lui satan: „... «Domnului Dumnezeuui tău să te închini și *numai* Lui să-I slujești»”. Prin aceasta, Domnul le-a ilustrat și le-a arătat alor Săi din toate timpurile modul în care satan este respins în cel mai sigur mod. Aceasta este și rămâne trăsătura distinctivă a adevăraților creștini să slujească *numai* Domnului. A fi în întregime pentru El, să-L urmezi fără împărțire, acesta este secretul unei vieți evlavioase. *Numai* Lui să slujești! Ce sens profund dezvăluie în acest context prețiosul cuvânt „*numai*”! Oare înfrângerile noastre, ah, atât de frecvente în viața de credință, nu își au tocmai cauza în faptul că Îl slujim atât de puțin *numai* pe El? Există adesea atât de multe influențe dăunătoare, cărora le este deschisă inima noastră; din „numai” a devenit un „mult”, adesea un „foarte mult”; suntem fragmentați, împărțiți și risipiți, auzim multe lucruri, dar nimic ce trebuie, ajungem la neliniște interioară, la gânduri proprii, la îndoieli și ispitiri, la necazuri și dificultăți, până când descoperim că suntem într-o agitație și o înghesuială de nenumărate lucruri dăunătoare. Cuvântul lui Dumnezeu nu-ți permite să slujești nici măcar doi stăpâni; nu, dacă vrei să fii binecuvântat și pregătit să-l respingi pe ispititor, atunci amintește-ți cum Domnul a devenit biruitor:

„... și *numai* Lui să-I slujești.”

În acest „numai” se află pentru poporul lui Dumnezeu și inclusiv pentru fiecare frate și pentru fiecare soră se ascunde încă o altă idee profundă, pe care aș dori să o subliniez pe scurt aici: a exista *numai* pentru Dumnezeu și pentru Domnul. Noi suntem cei mai binecuvântați oameni, cei mai slujitori cetățeni, cei mai fideli oameni în profesie și în funcție, dacă ne predăm și ne deschidem din ce în ce mai mult influenței Domnului Isus și a Duhului Sfânt, „slujirii-*numai*-Lui”!

O, de-am fi conștienți de această înaltă noblete, mereu conștienți, cât de binecuvântați am fi noi înșine, cât de binecuvântată ar fi slujirea noastră, cât de binecuvântați ar fi semenii noștri, cât de binecuvântat ar fi poporul și patria noastră prin „slujirea-*numai*-Lui”! Numai Lui! să fie de acum înainte toată străduința noastră, voința noastră serioasă și sinceră! Să-L slujim *numai* pe El! În întregime, *numai* pentru El!

Un pasaj la fel de prețios dintre numeroasele pasaje cu cuvântul „*numai*” din Noul Testament îl găsim în Matei 17.8: „Și, ridicându-și ochii, n-au văzut pe nimeni, *decât pe Isus singur.*”

Da, câte lucruri, situații, circumstanțe, obstacole vedem adesea pe cale! Când ne îndreptăm privirea spre lucrurile acestei lumi, inima ni se poate umple de greutate și teamă. Sunt atâtea lucruri în noi, în jurul nostru, alături de noi și, de asemenea, împotriva noastră, încât am vrea să întrebăm cu teamă: Încotro? Cât de necesar este ca, în acest sens, să devenim urmași ai ucenicilor, care și-au ridicat ochii și apoi nu au mai văzut pe nimeni altcineva decât pe Isus — *numai* pe Isus!

Avem nevoie să ne îndreptăm privirea mai mult spre El, să-L privim mai mult, să contemplăm mai mult Persoana Sa glorioasă. Domnul, Cel care a învins păcatul lumii, prin aceea că El S-a dăruit pe Sine într-o jertfă unică, deplină și etern valabilă, El va rezolva și cele referitoare la noi, greșelile și neajunsurile noastre; El așteaptă de la noi doar ca noi să ne îndreptăm privirea spre El și să învățăm să-L vedem din ce în ce mai mult *numai* pe El. Să nu creadă nimeni că poate face deja aceasta! O, nu, noi nu ieșim din școală, mereu sunt lecții noi de învățat, lecții despre a ne ridica privirea, despre a ne îndrepta privirea spre El. În bucurie și în suferință, în necaz și în strâmtorare, în încercări și în necazuri, să-L vedem din ce în ce mai mult *numai* pe El! Noi nu suntem aici aceia care au ajuns la maturitate, ci — cei care devenim maturi!

De acum înainte, nimeni altul decât Isus să nu mai hotărască tot ce facem și lăsăm deoparte, tot ce ne dorim și râvnim! În această linie minunată se află și prețiosul secret al unei urmări fericite și supuse lui Dumnezeu a lui Isus. Când Domnul poate să ne ia viața în planul Său de har, desăvârșit din toate punctele de vedere, sau a făcut-o deja, atunci avansăm în viața de credință. A-L „vedea *numai* pe El” ne eliberează de teama de oameni și de dorința de a le face pe plac, de grija falsă (trupească) față de noi înșine și față de cei care ne însoțesc în pelerinaj, ne eliberează, de asemenea, de orice dorință de a fi ceva și de orice spirit de judecată și critică, în care, cu regret, chiar și poporul lui Dumnezeu cade prea ușor. A-L vedea *numai* pe El ne ajută să avansăm și în ceea ce privește atitudinea corectă față de Cuvântul Său. Acesta devine din ce în ce mai mult „candelă pentru picioarele noastre și lumina pe cărarea noastră” (Psalmul 119.105). Rezervele noastre, adesea atât de omenești, trec în plan secund atunci când Cuvântul ne cere o decizie clară și o acțiune imediată sau, dimpotrivă, ne poruncește să tăcem, să iubim, să credem, să ne rugăm. Da! A-L vedea *numai* pe El, o, tărâm minunat, de am dori să-l facem tot mai mult al nostru! Să-L vedem *numai* pe El în toate situațiile și zilele vieții; să-L vedem și să-L urmăm cu o supunere profundă, cu o credință simplă. Să nu vedem nimic și pe nimeni altcineva decât numai pe Isus!

Găsim un pasaj extrem de prețios și de neclintit al expresiei divine „numai” în Marcu 2.7, unde se spune: „Cine poate să ierte păcatele, decât *Unul singur* [numai], Dumnezeu?”

Când menționez acest verset, nu mă interesează atât de mult contextul în care a fost rostit, cât mai degrabă minunatul adevăr al credinței că *numai* Dumnezeu poate ierta păcatele. *Numai* Dumnezeu și nimeni altcineva în lume. Numai Dumnezeu, prin dăruirea fără rezerve a Fiului dragostei Sale în mâinile oamenilor păcătoși, care au putut face cu El ce au vrut. Ei au vrut moartea Lui — iar Tatăl a vrut, prin moartea Lui, mântuirea noastră, viața noastră. Laudă lui Dumnezeu, prin El, *numai* prin El, suntem pentru totdeauna proprietatea Sa, care nu-I poate fi smulsă! *Numai* Dumnezeu poate! Cât de prețios este aceasta în toate timpurile! Dacă vreun om dorește pace cu Dumnezeu, mântuirea sufletului său nemuritor, certitudinea iertării, mântuirea eternă — fiecare o poate avea, o poate găsi și o poate primi *numai* în ceea ce a făcut Dumnezeu în Hristos Isus, Domnul nostru.

În acest „*numai*” se stabilește pentru totdeauna că niciun om, oricât de mare ar fi influența sa, nu poate face nimic pentru mântuirea sa sau a altora, că, în afară de calea stabilită și pregătită de Dumnezeu, nu există alta, care să scoată din robia păcatului, decât *numai* prin Dumnezeu, care și-a dat Fiul, „pentru ca *oricine* crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.16). *Numai* Dumnezeu! Aici se exclude orice posibilitate de mântuire prin propriile forțe, așa cum este ea atât de dorită și adesea dată ca învățătură de oamenii nepocăiți și mândri din toate timpurile. Aici se exclude însă și orice posibilitate de a vrea să devii drept prin fapte, precum și

acele învățături absurde și iresponsabile despre purgatoriu, așa cum sunt susținute cu o încăpățănare constantă în cercurile catolice. *Numai* Dumnezeu poate ierta păcatul! Iartă pe cel care vine *personal*, ca om sărman și păcătos. Aici nu este posibilă nicio lucrare de suplinire, nimeni nu poate garanta pentru altul și nu se poate oferi în locul altuia — nu, *fiecare* trebuie să vină singur, și anume la Cel care este *singurul* care poate ierta păcatul — la Dumnezeu, în Hristos! Da, *numai* Dumnezeu; omului nu-i rămâne decât un singur lucru: să vină, să vină singur și să primească ceea ce *numai* Dumnezeu a făcut în Hristos. Lăudat fie Dumnezeul nostru, *numai* El poate ierta păcatul! Pentru noi, care suntem ai Lui, acest fapt este atât de prețios, încât acum putem mărturisi despre El, având voie să-i îndrumăm pe oameni și să-i conducem *numai* la Dumnezeu. Aceasta să fie datoria noastră sfântă, un privilegiu prețios! Să folosim din plin acest privilegiu! *Numai* Dumnezeu!

În multe alte pasaje din Scriptură, cuvântul „*numai*” este aprofundat. Pentru această tratare, ne vom limita la cele *trei* pasaje menționate pe scurt. Cine dorește să mediteze mai departe asupra acestui subiect, să consulte, cu ajutorul unei concordanțe, celelalte pasaje; ele sunt prețioase și vor înviora din plin pe fiecare cititor.

Vrem să-I mulțumim Domnului pentru profunzimea și prețiozitatea Cuvântului Său!

1. Să slujim *numai* Lui!
2. Nimeni altul, *numai* Isus!
3. *Numai* Dumnezeu poate ierta păcatul!

Titlul original: „*Allein ...*”.

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 227-231;
Vol. 18, Anul 1933.